

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXVIII. tečaj

V Gorici, 1911.

6. zvezek.

Tolažila sv. katoliške vere.

P. A. M.

Presveto Serce Jezusovo.

»Dal jim bom serce, da me spoznajo«.
Jer. 24, 7.

Največi in najginjiviši dokaz svoje ljubezni nam je dal Gospod, ko nam je dal svoje presveto Serce. Največa sreča tukaj na svetu in najslajša tolažba v terpljenju je pa za človeka zavest, da ima serce, na čiger ljubezen in zvestobo se sme vselej zanesti. Tako serce je presveto Serce Jezusovo! Ko je Gospod še po svetu hodil, nam je sè svojim naukom in sè svojimi deli dal jasno spoznati, da je njegovo Serce napolnjeno z ljubeznijo in sočutnim vsmiljenjem do ljudi. Iz njegovega presvetega Serca so prišle prelepe besede, ki jih ne moremo nikedar zadosti premisliti: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi! Jaz vas bom pokrepčal“. Iz njegovega presvetega Serca so izvrele vse solze sočutja, ki jih je na svetu pretočil; saj so, kaker pravi sv. Avguštin, solze kri serca. Vsi čudeži, ki jih je Jezus na svetu storil, so čudeži vsmiljenja polne ljubezni njegovega Serca.

Predstavite si v duhu božjega Zveličarja, kaker se je prikazal bl. Marjeti Alakok, ko ji je bogastvo svojega presvetega Serca in svojo neskončno ljubezen do ljudi razodeti hotel. Odperl je svojo sveto stran, pokazal ji je svoje od ljubezni goreče Serce, govoril ji je skrivnostne besede in dal ji tudi za nas obljube polne tolažbe.

Pobožno in spoštljivo preiščujte božjega Zveličarja; poglejte njegovo Serce; poslušajte in preiščujte njegove besede in obljubim vam, da boste potolaženi

I. po pogledu te ginljive podobe njegove božje ljubezni;

II. po čudovitih obljubah, ketere je dal Gospod svoji zvesti služabnici.

I. Jezus Kristus nas pa ni še le takrat začel ljubiti, ko nam je dal svoje Serce; on nas je vedno neskončno ljubil. On je ljubil do konca (Jan. 13, 1). Kaker pravi sv. Bernard, je ljubezen njega nepopisno zmagala. Saj je ljubezen bila, ki je našega božjega Zveličarja enkrat iz nebes poklicala in ga na križu vmreti prisilila; ljubezen je, ketera ga kot jetnika na tem svetu in kot vedno daritev na naših oltarjih nazaj derži do konca časov.

Največa zmaga ljubezni je pa to, da nam je Gospod dal tudi svoje Serce. Tako je nazadnje prekipela njegova ljubezen in ta največi dokaz svojega ljubečega vsmiljenja je on prihranil za stoletja verske brezbržnosti. „Poglej tukaj to Serce“, tako je rekel svoji služabnici, „poglej to Serce, ki je ljudi tako ljubilo, pa mesto hvaležnosti dobiva od večine le nehvaležnost“. — Jezus nam je toraj dal svoje Serce, in kako nam ga je dal?

Rekel sem že, da nam daje že pogled na podobo te božje ljubezni veliko tolažbo v vseh bridkosti življenja. Preiščujmo tedaj najprej to Serce Jezusovo, predno premislimo obljube, ki spremljajo ta dragoceni dar. Glejte, to je Serce, ketero je veliko terpelo, ketero je vsako bridkost okusilo. Pa kaj pravim? To je Serce, ketero še zdaj terpi in bo terpelo do konca časov zarad nehvaležnosti ljudi. Nima zastonj Serce Jezusovo globoke rane; ni zastonj s ternjevo krono ovito, ni zastonj verh njega križ. Vse to so to skrivnostna znamenja, pa od svete vere razsvitljena duša ta znamenja lahko razume. Ta znamenja presvetega Serca Jezusovega kažejo na njegovo bridko terpljenje in nas opominjajo to terpljenje preiščevati. Serce

Jezusovo je obdano od gorečega plamena; pa ta plamen se ne dotika ne ternja ne križa. To je podoba neskončne ljubezni, ki vedno terpi in se vedno daruje. V tem pa imamo največo tolažbo: Gospod nam je dal Serce, ki je samo terpelo in nas ljudi nepopisno ljubi.

Naš božji Zveličar je resnično neskoučno veliko terpel; okusil je vse bridkosti življenja. Nočem ponavljati tega, kar smo že zadnjič preišljevali; toda njegovo Serce nam stavi bridko terpljenje Gospodovo v vsi grozi in velikosti pred oči: križ, ternjevo krono, rano. Premislite pred vsem bridkost, katero so božjemu Zveličarju pripravili njegovi prijatelji. Ni je hujše poskušnje za ljubeče serce, kaker če ga njegovi prijatelji zapuste in pozabijo, da, eden ga zataji, drugi izda. Vse to je okusilo Serce Jezusovo in zarad tega se on pritožuje po preroku: pričakoval sem ga, da bi me miloval, pa ga ni. (Ps. 68, 21). Nehvaležneži, mojo ljubezen so sè sovraštvom povračevali. In povračujejo mi hudo za dobro, in sovraštvo za mojo ljubezen (Ps. 108, 5). Kako nepopisljive bolečine je terpelo Serce Jezusovo na vertu Getsemani! Tukaj je bilo poterto; tukaj je terpelo oni bridki smertni boj, ki je iztisnil iz njega presveto kri. In ko je bil Gospod vmerl, je vojščak prebodel njegovo presveto stran sè sulico, da je mogla biti za nas prelita zadnja solza in zadnja kapljica njegove kervi. Vidite torej, da so vsi vdarci, ki so zadeli božjega Zveličarja, bili namerjeni tako rekoč le na njegovo presveto Serce.

Človeško serce razodeva svoje bolečine in terpljenje sè solzami, zdihovanjem in tožbami. Ako tedaj hočete bridkosti Serca Jezusovega prav spoznati, štejte njegove solze, štejte njegove kervave potne kaplje, ki so tekle na tla v vertu Getsemani; poslušajte njegove tožbe, njegovo zdihovanje in mil klic tega Serca, stiskanega od smertnih težav na Oljiski gori, klic k Očetu: „Vzemi od mene ta kelih! Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?“ — Vse to nam pove, da je Serce Jezusovo neizrekljivo veliko terpelo; pa ravno v tem je največa tolažba za nas; zakaj čim večje je bilo njegovo terpljenje, tim večje mora biti njegovo sočutje in vsmiljenje z nami. To je, kar nam hoče apostelj reči, ko pravi: „On je vse naše slabosti poznal“. O, s kolikim zaupanjem se mu lahko približamo

in vse naše bridkosti, težave, nadloge, strah in skerbi položimo v njegovo Serce, in to tem bolj, ako pomislimo, da je Serce božjega Zveličarja vse to preterpelo iz ljubezni do nas!

Jezus nas je ljubil, nas še ljubi. Ljubil nas je od vekomaj. — Z večno ljubeznijo sem te ljubil. (Jer. 31, 3). Govorim pa tukaj o Sercu včlovečenega sinu božjega, o tistem človeškem sercu, ki je bilo v času vstvarjeno in bistveno z Božjo Besedo združeno. Spomnimo se nekoliko nezmerne ljubezni, katero nam je to Serce skázalo. Serce imamo za sedež in tako rekoč orodje ljubezni. Oko nam je bilo dano za gledanje, uho za slišanje, serce pa za ljubezen in terpljenje. Kako nas mora ljubiti Serce Jezusovo, katero je toliko za nas terpelo! Da, Jezus nas ljubi iz celega Serca. V trenutku, ko se je zveršila skrivnost včlovečenja njegovega, je pričelo njegovo presveto Serce za nas biti; v betlehenskem hlevcu, na terdi slami je bilo iz ljubezni do nas. Trud in delo in čudeži očitnega življenja Jezusovega, vse razodeva njegovo nezmerno ljubezen. Vender nam pa vso njeno velikost kaže njegovo bridko terpljenje na Oljiski gori in na Goljgati. Glejte, kako teče v vertu Getsemani njegova serčna kri, da bi očistila naše duše. Pervi vdarec, ki ga je zadel, je bil, ako smem tako reči, namerjen na njegovo presveto Serce, in tudi zadnji, ki ga je po svoji smerti na križu dobil, je zopet zadel njegovo Serce. Sulica Longinova je prebodla persi Gospodove, da je mogla priti do njegovega Serca in mu vsekati globoko rano ljubezni. Glejte, kako je on ljubil! Da, ljubil nas je in ljubi nas z nezmerno ljubeznijo.

Pa kaj naj še le rečem o največi skrivnosti, o čudoviti znajdbi nezmerne ljubezni, ki se nam razodeva v presv. Rešnjem Telesu? Gospod je hotel pri nas ostati, za nas se darovati, v hrano se nam dati, da bi moglo biti njegovo Serce v našem sercu. Glejte, kako je ljubil! In on, ljubezen sama, ni ljubljen! (Sv. Avguštin). Človek nanj pozabi, zapusti ga in žali; ne briga se zanj in povračuje mu z nehvaležnostjo. Da bi nas omečil, je hotel še dalje iti. Za stoletja mlačnosti in brezbriznosti je prihranil zadnjo milost. Prestopil je meje svoje nezmerne ljubezni, odperl je svojo sveto stran, dal nam svoje Serce, Serce našemu podobno, in tedaj podobo svojega včlovečenja; Serce, ki je verhu njega križ; Serce s krono in sicer ternjevo

krono ovito, tedaj podoba našega odrešenja. Serce obdano od plamena, ki se pa ne dotika križa in ternjeve krone; ker je plamen skrivnostno znamenje vedne daritve Jezusove, podoba njegove ljubezni in njegovih bolečin. Ta pogled je za nas vir upanja in tolažbe v vseh naših nadlogah; ta pogled nas oserčuje, da se zaupno bližamo Gospodu in v njegovo Serce položimo svoje bridkosti, ob enem pa nas priganja, da mu tudi mi pokažimo svojo ljubezen s tem, da z veseljem zanj terpimo.

Pojasnimo to s priliko. — Neki oče je imel edinega otroka, ki ga je priserčno ljubil. Ko so nekoč razbojniki napadli tega otroka, je hitel oče, da bi ga rešil. To se je pa moglo zgoditi le na ta način, da se je sam razbojnikov vdarcem izpostavil, ki so ravnali neusmiljeno ž njim in ga slednjič vmorili. Otrok je bil zato silno žalosten, želel je vmreti. Prinesejo pa mu dragoceno posodo, ki je bilo v nji shranjeno serce ljubega očeta, ki je zaradi njega vmerl. Goreče je poljubljal otrok to posodo; njegove solze so tekle na mrtvo serce očetovo; tolažil se je, da je imel vsaj ta zaklad, ki ga je do smerti s hvaležno ljubeznijo častil. — Jezus, ki je za nas vmerl, ki se je iz ljubezni do nas izročil najgrozovitiši smerti, tudi on nam je zapustil svoje Serce, pa ne mrtvo Serce, temuč živo in vedno pripravljeno, lajšati nam bolečine in tolažiti nas v našem terpljenju. Kedo bi še maloserčen bil? Kedo bi tožil in obupaval, posebno, če se spomni na krasne obljube, ki nam jih je Gospod dal, ko nam je daroval svoje Serce!

II. Sladka tolažba, katero zajemamo iz presvetega Serca Jezusovega, sloni gotovo na obljubah, ki nam jih je Gospod obljubil, ko nam je dal največi zaklad, svoje Serce. Njegovo Serce je vir njegovega vsmiljenja, zaklad vseh milosti, s katerimi nas hoče obogatiti. Ko je božji Zveličar bl. Marjeti spregovoril one ljubeznive besede: „Glej to Serce, ki je ljudi tako močno ljubilo, od mnogih pa le nehvaležnost prejema“, je dostavil: „Odpreti moram ljudem svoje Serce, da jih obogatim sè zakladi, ki jih ima. Razodeti ti hočem njih veliko vrednost; v sebi imajo milosti posvečenja in pokrepčanja, potrebne, da človeka nazaj potegnejo od brezna pogubljenja. . . . Tisti, ki delajo za zveličanje duš, bodo dobili moč, serca tudi najbolj terdovratnih grešnikov omečiti in delati z velikim vspehom, ako so prešinjani z veliko ljubeznijo do tega, božjega Serca. . .

Posvetni ljudje bodo s to pobožnostjo dosegli vsako pomoč, ki jo potrebujejo v svojem stanu, namreč mir v svojih družinah, pomoč pri svojih opravilih, blagoslov božji pri svojih podjetjih, tolažbo v svojem terpljenju. . . . V tem mojem Sercu bodo našli ljudje pribežališče v celem svojem življenju in posebno v smertni uri. . . Obljubim ti, moje Serce se bo razširilo, da razlije dela svoje ljubezni brez mere na vse, ki ga časte in skerbe, da se časti“.

V teh besedah Gospodovih razločujemo dve posebni milosti, ketere imajo vse druge v sebi: Milost miru in milost zmage.

Serce Jezusovo je vir miru za pravične, ker jih uči vse tiste čednosti, ki dajo človeku pravi mir. „Učite se od mene“, pravi božji Zveličar, „ker sem krotak in iz Serca ponižen, in mir boste našli svojim dušam“. (Mat. 11, 39). Pravični, ki si je izvolil Serce Jezusovo za svojo predpodobo in išče pri njem pomoči, ostane tudi sredi bridkosti in boja tega življenja v miru. In ako ga napada hudobni duh, najde v tem Sercu gotovo, vedno odperto pribežališče, kjer pokoj in sveti mir vživa. Ravno zato je dal Gospod svoje presveto Serce prebosti, da imajo njegovi ljubi vedno gotovo in varno pribežališče in sladki kraj miru in počitka. (Sv. Bernard). „Bežim k ranam Kristusovim“ pravi sv. Avguštin, . . . „Longin je sè svojo sulico stran Jezusovo odperl, tja notri grem in varno bom počival“. „V tem presvetem Sercu“ pravi sv. Peter Damijani, „najdemo orožje zoper sovražnike, zdravilo, da ozdravimo, mogočno pomoč v skušnjavah, najslajšo tolažbo v svojih nadlogah in najčistejše veselje v tej solzni dolini“. Skrijte se tedaj vi pravični v tem zavetju presvetega Serca Jezusovega; to pribežališče je vedno odperto; vedno lahko vstopite, da vbežite svojim sovražnikom in da v blaženem miru tam živite in vmerjete.

Pa tudi grešnik najde mir v presvetem Sercu Jezusovem. Saj je to Serce serce ljubečega očeta, ki hiti zgubljenemu sinu naproti in mu odpusti; to je Serce dobrega pastirja, ki zgubljeno ovčico z neutrudljivo ljubeznijo išče in vesel nazaj nese k svoji čredi; to je Serce Sinu Božjega, kateri je zaradi grešnikov človek postal in na na križu vmerl. Tudi za vas grešnike je bilo to Serce odperto, da morete vstopiti in najdete mir. Vernite se tedaj k svojemu božjemu Zveličarju! Ljubezni in sočutja

polno Serce Jezusovo vas pričakuje; ono žeja po vašem zveličanju, ono vam ponuja vse zaklade milosti in tolažbe. Obrnite se k temu milosti polnemu Sercu in ono vam bo olajšalo in osladilo vašo vernitev.

S to obljubo je hotel Zveličar reči, da moremo vse milosti, ki jih človeku pridobi pobožna molitev, toliko lažje in v večji meri dobiti, ako se obrnemo k presvetemu Sercu njegovemu.

Ta resnica je še bolj jasno označena z obljubo zmage nad dušami, katero dobe častivci božjega Serca, in v tem je velika tolažba. Vernemu kristjanu dela največo bridkost to, ako vidi, da se ketera duša pogubi. Gotovo je tedaj zanj nasprotno največa tolažba, ako more duše rešiti, posebno duše tistih, ki jih ljubi. Kaj bi pač mogli primerjati sè serčnim veseljem tistega, ki se mu je posrečilo, spreobrniti otroka, očeta, moža? In to krasno zmago je Bog obljubil vsem, kateri časte njegovo presveto Serce.

Poslušajte zlasti vi, mašniki Gospodovi, ki obdelujete vinograd božji in nerodovitno in peščeno, skalnato zemljo pogostokrat zastonj zalivate sè svojimi solzami iu svojim potom; poslušajte vi, služabniki Gospodovi, ki žalujete nad razvalinami svetišča in nad razkropljeno čredo; poslušajte, vi poslanci božji, ki oznanujete nauk zveličanja in zdihujete v svojem sercu, da pada, kar sejete, na skale in peščena tla! Poslušajte glas svojega božjega Učenika in potolažite se! Ako se obrnete k njegovemu Sercu, dal vam bo sredstva, da boste najterdovratniše grešnike genili in v najbolj merzlih in neobčutljivih sercih njegovo ljubezen užgali. To niso prazne besede, to ni prazno upanje; ta obljuba dana bl. Marjeti se je že neštevilnokrat najsičajniše spričala in vresničila. Da se reši cela občina, je včasih zadosti, ako se posveti presv. Sercu Jezusovemu, ali njemu v čast postavi oltar; da, slovesna posvetitev, ali celo priprosta molitev k temu božjemu Sercu, je večkrat spreobrnila cele kraje, očitne grešnike spravila na pravo pot, bolnike, ki so bili v nevarnosti v svojih grehah vmreti in pogubiti se, je k pravemu kesanju pripeljala. Pobožni misijonarji, ki so otok, kjer prebivajo divjaki, posvetili božjemu Sercu, so videli, kako se je čudežno kar na enkrat vse spremenilo, in ko so prej sè solzami sejali, so potem z veseljem želi. Ena iskrica sè žarečega

ognjišča božje ljubezni, le ena iskrica skrivnostnega plamena, ki obdaja Serce Jezusovo, je zadosti, da užge vsa serca. Ena kapljica dragocene kervi iz serčne rane Jezusove, je zadosti, da zemljo duš rodovitno stori in kamerkoli pade ta nebeška rosa, se pokaže milost in vsmiljenje. Zato ljubite presveto Serce Jezusovo, vi mašniki Gospodovi, vi poslanci njegove besede, in potolaženi boste!

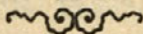
Še eno besedo vam, ve kerščanske žene, vam materam in vam otrokom, ki jokate in zdihujete, ker vidite, da so duše, ki jih ljubite, nezveste postale sv. veri in so v sužnosti najstrašnejših strasti. Vaše molitve in solze, doslej niso mogle terdih serc omehčati in k ljubezni božji pripeljati. Vam, vi vbogi, veljajo posebno besede božjega Zveličarja, da je pobožnost do njegovega presvetega Serca najboljše sredstvo, da se poverne zopet mir v družine . . . da se grešnik odverne od pota pogube . . . in se nihče ne pogubi, kedor se njegovemu Sercu posveti. — O, da bi spoznali dar božji! Kako lahko bi pridobili zgubljene ovčice! Verjemite mi, skozi Serce Jezusovo gre pot do serc, ketere hočete rešiti. Častitljivi P. de la Colombière, ki ga je sam Bog dal bl. Marjeti za dušnega vodnika, je bil prvi, ki se je poslužil tega čudovitega pripomočka, te skrivnosti za spreobrnjenje grešnikov; svetoval je to sredstvo tudi vsem, ki jim je bil dušni vodnik, in vselej s čudovitim vspedom. Zato pravim še enkrat, obrnite se k Sercu Jezusovemu in dobili boste milost, za katero prosite, kakor je obljubil po preroku: „In dal jim bom serce, da me spoznajo, da sem jaz Gospod; in oni bodo moje ljudstvo, jaz pa bom njih Bog“. (Jer. 24, 7).

K sklepu hočem povedati še, kako moremo Serce Jezusovo najboljše častiti in deležni postati obljubljenih milosti. Pobožnost in češčenje presv. Serca Jezusovega je v ljubezni in terpljenju. Najprej moramo božjega Zveličarja tolažiti zaradi nehvaležnosti ljudi in zadostovati za razžaljenja, ketera terpi v najsvetejšem zakramentu. V tabernakeljnu skriti in zapuščeni Jezus vedno bogato poplačava tako sočutno, zadostivno molitev; on sliši zdihljeje našega serca in nas tolaži s tem, da pošilja razsvitljenje in mir v našo dušo. Obujajmo djanja ljubezni, priserčne, velikodušne, njegovi podobne ljubezni, ki je pripravljena za vsako žrtev, ki je tako rekoč obdana od križa, ternja

in gorečega plamena. O potem ne bo le mir, temuč tudi vesele in blaženost prebivala v našem sercu.

Sklenite to premissljevanje s pobožno molitvijo k presvetem Sercu in posvetite mu vse svoje misli, počutke, želje, upanje, terpljenje, z eno besedo, vse. V ta namen molite včasih, zlasti vsaki prvi petek v mesecu naslednjo molitev:

O moj božji Zveličar, presladki Jezus, oče vsmiljenja, vir ljubezni in Bog vse tolažbe, v zahvalo za vse tvoje dobrote, posebno za to, da si postavil veliki zakrament svoje ljubezni, in v zadoščenje za onečesčenja, kteri terpiš v tej neizrekljivi skrivnosti, pred vsem pa gnan od serčne hvaležnosti za ono ljubezen, ki te je nagnila, da si sam daroval svoje Serce, padem pred te, da se posvetim tvojemu božjemu Sercu. Njegov hočem biti brez prideržka; vse milosti in vse zasluženje, kar ga imam ali ga bom imel, naj bo tebi posvečeno v življenju in v smerti, za čas in za večnost! Tebi darujem svoje terpljenje in svoje poskušnje; tebi izročim vse svoje upanje in nočem drugega življenja in druge ljubezni, kot življenje in ljubezen tvojega presvetega Serca. Amen.

Bl. Juta,

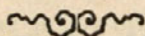
vdova 3. reda sv. Frančiška.

Juta je bila rojena v Turingiji ko hči plemenite rodovine Sangershausen. Omožena sicer z nekim plemenitašem, je vendar gledala bolj na kerščanske čednosti in strah božji, kakor pa na ničemernost sveta. Njen mož v začetku ni bil zadovoljen z njeno pobožnostjo, pozneje jo je pa visoko čislal in tudi ponesenal. Romal je v Jeruzalem, pa je na potu vmerl. Ona je njegovo smert vdana v voljo božjo sprejela. Odločila se je v vdovskem stanu še bolj pobožno in spokorno živeti.

Ko je vse svoje otroke v strahu božjem zgojila in preskerbela, je sè spovednikovim dovoljenjem krasno obleko in ves drugi kinč odložila in razprodala ter skupiček mej vboge razdelila. Nato je stopila v tretji red sv. Frančiška, kjer je bilo njeno opravilo gobave in druge bolnike obiskovati, vbozim,

zlasti slepim in hromim pomagati. Posvetnjaki so jo zaradi tega prevelikega poniževanja zasmehovali. Ali ona je v bolnikih, vbogih in potrebnih gledala samega Zveličarja; zato se je veselila, da jim je mogla streči.

Ko je nevarno zbolela, se ji prikaže Kristus in ji da na izbiro, ali zdaj vmreti in v zveličanje iti, ali pa še dalje iz ljubezni do njega terpeti. Juta si je izbrala terpljenje. Po nekem notranjem glasu se je odločila, da gre spreobračat neverne na Prusko, kjer je bil neki njen sorodnik, Hano Sangershausen, veliki mojster nemškega reda. Eno miljo od mesta Kuljm si je res dala napraviti klavžo, kjer je molila za spreobrnjenje pruskega naroda. Njen spovednik je bil pobožni frančiškan p. Janez Lobedau, po njegovi smerti pa kuljmski škof. Ko je štiri leta preživela v klavži, je še enkrat opravila dolgo spoved, obžalovala vse, tudi najmanjše grehe, pobožno prejela sveto popotnico in sveto poslednje olje in nato je izdihnila svojo dušo, izgovorivši besede: „Dokončano je“. Njeno truplo so prenesli v kuljmsko cerkev. Ker so se čudeži godili na njenem grobu, so ji postavili kapelico, kjer so jo ko patrono Prusije častili. Zdaj gre za to, da bi Cerkev poterdila česčenje bl. Jute. *)

Drugi shod avstrijskih tretjerednikov v Inzbruku.

P. V. K.

(Dalje).

Za brnskim škofom je nastopil župni upravitelj Peter Adamer, „apostelj tiska“ imenovan. Gospod zasluži to ime, kaker je tudi tu pokazal. Govoril je namreč o razmerju mej tretjim redom in dobrim tiskom ter stavil dvoje vprašanj: zakaj naj tretjerednik dela za dober tisk in kako naj dela?

*) Winkes, Seraphischer Tugendspiegel 28. Juni.

Acta Ord. Fr. Min. 1909. Fasc. 5.

Na prvo vprašanje je bil odgovor kratek, zakaj slep bi moral biti, kedor ne bi videl in ne spoznal, koliko moč ima v naših dneh slabi tisek. Kedor pa to moč vidi, ta tudi trenutek ne bo dvojil, da ga ni pripravnišega orožja zoper tega zagriženega sovražnika kaker je do bri tisek. Nihče ne bo dvojil, da so popolnoma opravičene sedanjega papeža besede, na kete se je govornik sklical: „Le zidajte cerkve, le vstanavljajte šole, le imejte misijone: vsa vaša prizadevanja bodo zastonj, ako ne znate sukati orožja kerščanskega tiska in se ž njim braniti in napadati!“

Zato pa govornik odločno zaterjuje: „Tretjerednik, ki dandanašnji nima razuma za važnost časnikov; tretjerednik, ki se ne mara zgeniti za do bri tisek: tak ne spada v naš čas!“

Ali velja to tudi za naše kraje, drági bravci? Več ali menj gotovo! Obžalujemo sicer, da velja, ali vtajiti ne moremo. Že nekaj let sem namreč se žalostjo opazujemo, kako nespoštljivo se po neketerih naših časnikih in časopisih piše o Bogu, o katoliški cerkvi in njenih duhovnikih. Duhovnik je tudi pisavec teh verstic, ki torej lahko iz lastne skušnje ve, kako težaven je ta stan in kako mnoge in kako velike so žertve, ki jih zahteva. Kedor pa vse to iz lastne skušnje ve, ta ima menda ne samo pravico, ampak tudi dolžnost napisati par besed v obrambo tistim, ki jih pogosto tako po krivici napadajo.

Da bi imeli od teh krivičnih napadov škodo samo duhovniki, saj bi molčali. Ker pa vemo, da je s tem prizadeto vse naše ljudstvo, prizadeto zato, ker so duhovniki izešli iz njegove srede, prizadeto zato, ker ni neopravičen strah, da vtegne Bog poslati kazen nad nas vse radi tistih, ki izlivajo strup na Njemu posvečene osebe; prizadeto zlasti zato, ker je nevarnost velika, da se tisti, ki vsak dan strup pijejo, pa naj so bili v začetku še tako dobri, sčasoma popolnoma zastrupijo, tako da niso več zmožni razločevati mej dobrim in hudim in imajo najhujšo laž in najgerše obrekovanje za golo resnico.

Zato pa tistim, v katerih je še kaj dobre volje, ne moremo dati boljšega sveta kaker je sledeči:

Opazujte duhovnike sami in ni drugače mogoče, kaker da bote prišli do prepričanja, da kajpada niso in ne morejo biti

brez vseh napak in pogreškov in zmot, ali da pa tudi nikaker niso taki, kaker se opisujejo po časnikih, iz katerih nikar ne zajemajte svoje modrosti!

Če bote videli na enem ali drugem duhovniku kaj slabega, tedaj ne sklepajte iz enega na vse, temuč pokrijte rajši še tistega s plaščem ljubezni, če tudi morda ne zasluži. Če ne zasluži on, zasluži njegov stan. Kedor se bo ravnal po tem pravilu, ta bo imel glede tega lehak odgovor pred Bogom, vse drugači kaker tisti, ki stikajo po zadnji gorski vasi, da bi zvedeli kaj slabega o kakem duhovniku, kar potem hitro raztrobijo v svet, ne da bi dosti popraševali, ali je ravno tako res, ako še celo sami vedoma kaj ne pritaknejo zraven, — da ne govorimo o tistih, ki vede in hote razširjajo lažnjive govorce o duhovnikih.

Lehko je mazati drugih dobro ime, zakaj nihče ne nosi na čelu zapisano, da je nedolžen, ali težko bo obstati pred sodbo tistemu, ki je vmazal nedolžnega, zakaj Bog gleda v obeh serce in vemo iz svetega pisma, da sovraži lažnjive ustnice in da so mu gnjūsoba, — in da bo obrekovavce ponižal.

Ketere obrekovavce pa si moremo misliti, da bo bolj ponižal kaker tiste, ki odpirajo svoja usta in povzdigujejo svoj glas proti njegovim duhovnikom, tiste, ki obračajo svoje od Boga prejete zmožnosti v obrekovanje Njemu posvečenih oseb? — O, težka bo roka Gospodova, ki bo take zadela, in nihče bi ne imel pozabiti, da Bog ni samo neskončno usmiljen, ampak tudi neskončno pravičen, in bo povernil vsakemu po njegovih delih. Strogo bo kaznoval tiste duhovnike, ki ne žive svojemu stanu primerno, pa gotovo, da še bolj tiste, ki se v svojih hudobnih sercih padca duhovnikovega vesele in njegove rane pred vsem svetom odkrivajo.

Tudi ne smete pozabiti, da je duhovnik od Boga postavljen, da sodi vas in vaša dela, da ima torej ne samo pravico, ampak celo strogo dolžnost tirjati vas na odgovor, ker bo tudi on enkrat moral pred Bogom odgovor dajati od vaših duš. Kedaj in kje pa je Bog posvetnemu ljudstvu dal pravico, presojevati duhovnikova dela, gledati na njegovo dušo? Nikjer in nigdar! Celó nasprotno zahteva, ko govori zè vso slovesnostjo po kraljevem pevcu: „Ne dotikajte se mojih maziljenih in nad mojimi preroki se nikar ne pregrešite“. Ps. 194, 15.

Tudi pri nas se je v tem oziru že mnogo grešilo in marriskaj so že dosegli tisti, katerih namen je spodkopati veljavo duhovniškemu stanu. Že po deželi se dobi ljudi, ki se vmaknejo duhovniku, ako bi ga imeli srečati, samo da jim ga ni treba pozdravljati. V mestih je pa neredko ravno nasprotno: mnogi poredni navihanci so še prav veseli, ko vidijo duhovnika ali celo redovnika ali redovnico, da se namreč lahko norčujejo iz njih, če se ne zgodi še kaj hujšega. Kako daleč je v tem oziru že zašlo, kako globoko je zabredlo glavno mesto slovensko Ljubljana, o tem se prepričati smo imeli že večkrat priložnost, zlasti pa pri zadnjih občinskih volitvah. Tisti, ki tako radi govore o prostosti, jo, kaker se jasno vidi, hočejo imeti le za se, drugim je pa ne privoščijo. Vpeljali bi menda radi zopet staro suženjstvo, kateremu naj bi se vklonilo vse, kar ima le količkaj z Bogom opraviti. Pravijo, da ni Boga in hočejo v svoji ošabnosti sami biti bogovi. Pred njih razumom naj bi mi poklekovali in molili ga!

Očitno želé tiste čase nazaj, ko je bilo treba življenje dajati za vero Kristusovo. — O, naj le pridejo, naša kri bo seme novih kristijanov, in potem blager nam, gorje njim! Prepozno bodo spoznali, da se človeku, červu, ne gre pravdati z Bogom vsegamogočnim.

Ni še dolgo, kar smo slišali, kako je neki visok svetni dostojanstvenik rekel, da se dandanašnji mladeniči, ki se posvete aljtarju, v pravem pomenu žertvujejo.

Res je to! Darovati in darovani biti, to je naš delež, to pa tudi naše veselje, naša tolažba, naš mir, naša prava prostost in sloboda. Zato hočemo po svoji slabi moči nauk Kristusov zvesto spolnovati in oznanjati ga vsem, ki ga bodo teli slišati. Ne bomo pa poslušali njih, ki bi najrajši videli, da bi bil duhovnik slep in mutast in pa še kruljev zraven, da ne bi videl, kaj se godi okoli njega, da bi molčal, ko prihajajo volkovi mej njegove ovce, da bi jim — kruljevec — ne mogel hiteti na pomoč.

Le malo, ljubi tretjeredniki, smo povedali tega, kar imamo na sercu, še bolj terpke besede se nam vsiljujejo, ali zamolčali jih bomo, da ne pohujšamo malih. Toliko smo pa vendar morali povedati, da vsaj nekoliko veste, kake sadove je rodil slabi tisek že tudi pri nas. Vender mu, hvala Bogu, dobri mo-

gočno nasproti stoji in za tega se morate na vso moč zavzeti tudi vi, naši ljubi tretjeredniki.

Kako pa? — Podobno kakor je priporočal na shodu v Inzbruku gospod Adamer, ki je nekako takole odgovoril na prvo stavljeno vprašanje: „Ako je vpričo tretjerednikov o dobrem tisku govorjenje, tedaj je treba misliti pred vsem na tretjeredniški tisek, pri nas na „Sv. Frančiška zvonček“. — Tistim našim bravcem, ki tega še ne vedo, bodi povedano, da je „Sv. Frančiška zvonček“ nemški list, ki ga že 33. leto izdajajo frančiškani severno tiroljske okrajine v Inzbruki, in prav po zgledu tega mesečnika se je z letom 1880 začelo izdajati tudi naše slovensko „Cvetje“. „Zvonček“ je torej kakor „Cvetje“ zlasti tretjerednikom namenjen in bodi tistim našim bravcem, ki so zmožni nemškega jezika, prav toplo priporočen. Stane po pošti 1 K 70 h. cel letnik. Začenja pase letnik ne z januarjem, ampak z oktobrom.

Pri tej priliki pa moramo zopet opomniti, da je pri nas še mnogo tretjerednikov, ki na „Cvetje“ niso naročeni, dasiravno je to edini slovenski list, ki je zlasti njim namenjen. Pa, če je kateri sam naročen, naj še ne bo zadovoljen s tem, temuč naj širi „Cvetje“ tudi mej drugimi, zlasti takimi, ki more misliti, da bi bili pripravni za tretji red, in bi torej po „Cvetju“ še posebno mogli spodbujeni biti. Seveda ni naš namen „Cvetje“ komu vsiljevati, ali, da bi se o pravem času in na pravem kraju toplo priporočalo, to je gotovo naša opravljena želja.

Nemški govornik je nadalje zahteval od tretjerednikov, naj se naročajo tudi na druge dobre časnike in naj jih razširjujejo, naj zahtevajo po javnih prostorih (gostivnicah, kavarnah, ako jih opravki silijo, da se po teh krajih mude), nadalje na kolodvorih le dobre časnike in naj kupujejo le pri tistih tergovcih, ki ponujajo svoje blago vsaj tudi po katoliških časnikih.

Zelo ostre besede pa so letele iz ust navdušenega govornika na tiste brezbrizne katoličane (in mej njimi se dobe celo tretjeredniki), ki se ne morejo ločiti od papirnatega sovražnika svete cerkve, od slabih časnikov, ketere mnogi naročajo in bero, morda celo hitro po sv. maši ali kmalu po sv. obhajilu. Tega seveda tretjerednik ne sme delati, on ne sme

izdati, po besedah govornikovih, niti vinarja za slabe časnike; naj naredi sovražstvo mej seboj in slabim tiskom ter váruje pred to kugo tudi druge z besedo in zgledom.

Govornik priporoča nadalje po sedanjem svetem očetu imenovano „Pijevo društvo“, ustanovljeno pred 5 letimi z namenom širiti dobre knjige, časopise in časnike, društvo, od svetega očeta že večkrat blagoslovljeno, od avstrijskih škofov toplo priporočano.

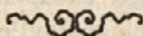
Tretjerednik pa mora po opravičenem mnenju govornikovem vplivati tudi na katoliške časnike. „Iskra svetega in posvečujočega Frančiška“, to so njegove besede, „se mora kresati v naših listih! Le tako morejo biti naši časniki to, kar imajo biti: „pionirji kerščanstva“. Ne zahteva se, da bi bili naši časniki molitevne knjižice ali pridige; ali, da bi imeli prostor samo za posvetno, to je treba zabraniti. Če sovražniki sv. vere vsak list, tudi tiste, ki so za nepristranske razglašeni, dosledno porabijo za to, da cerkev napadajo, tedaj je treba za veliko napako šteti, če naši časniki za brambo sv. vere nimajo prostora. . . .“

„In še nekaj mora tretjerednik od svojega tiska zahtevati: sera finskega duha ljubezni in sloge! Tisek brez te iskre Frančiškove je nesposoben, da bi visoke tretjeredniške cilje s polno močjo zastopal. Ne smemo se utruditi, vrejevavcem neprestano v spomin klicati besede Zveličarjeve: „V tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste ljubezen imeli mej seboj“. Jan. 13, 35. Serafinski značaj ljubezni mora našim časnikom na vsak način ohranjen ali pa pridobljen biti! Zato tretjerednik vplivaj na način delovanja katoliškega tiska; zagotovi mu dejanski verski značaj in sera finko slogo! Zares, krasno apostoljsko delo za tretji red v sedanjem času! Če nam vstvarijo tretjeredniki tisek, prepojen z duhom kerščanstva in prave bratovske ljubezni, tedaj bodo zveršili neprimérljivo veliko delo“.

Ob koncu svojega govora je A d a m e r priporočal tretjerednikom, naj pošiljajo svoje molitve k Bogu za dober uspeh katoliškega tiska; in to tudi mi priporočamo, koliker le moremo. Če bo Bog z nami, kedo bo zoper nas? Ali Boga je treba prositi. Prosimo ga torej, da bi vsem, ki imajo opraviti s katoliškim tiskom, dal obilno mero pravega, zares kerščan-

skega, zares katoliškega duha, duha našega serafinskega očeta sv. Frančiška.

Molimo pa tudi za tiste, ki se svojim peresom skušajo škodovati kraljestvu božjemu na zemlji. Molimo, da bi prišli h pravemu spoznanju, da bi bili tako sami rešeni in drugim ne bi mogli škodovati. (Dalje prih.)

Kaj piše naš novi kitajski misijonar.

P. H. B-

(Dalje.)

Mej vedno novimi prizori se je hitro približal čas odhoda. V petek, 26. jih je sprejela velika nemška ladja „Princ Friderek Ajtelj“. „Tako, ljubi moji“, naznanja domačim, „to je zdaj moje zadnje pismo iz Evrope in se suhe zemlje. Jutri, v petek, bomo odrinili od tod. Bog vas ohrani, jaz molim za vas vse“. — „Tihota je zavladata mej nami“, piše bratu; „saj razni občutki prevevajo človeka v takem trenutku. Še enkrat sem ponovil tiho:

Domači svoj zapuščam kraj,
sorodnike ter znance blage
V tuj svet me žene božja moč
nevere tam preganjat noč,
otémat vragu duše drage,
in pot jim kazat v sveti raj. —
Ostani zdrava, domovina!
Odslej je dom moj ljubi — Kina!

Vožnjo so imeli prav mirno in zabavno. Seveda jim ni moglo biti dolg čas. Saj se še drugi različnega mišljenja, različnih teženj, na morju zbližajo in sprijaznijo; kaj se bodo dolgočasil ti, ki jih je prevevalo isto hrepenenje po neumerjočih — dušah, ki so šli za istim ciljem razganjat temo brezverstva.

„Vožnja po sredozemeljskem morju“, tako poroča, „je bila kaj prijetna in zajemljiva. Še spomnili se nismo na morsko bolezen. Misli so mi uhajale tu in tam v ljubo domovino, k vam, predragi, ter k mojim sobratom. Zakaj? Ali mogoče iz domotožja? O, Bog varuj! Iz hvaležnosti, ki sem jo dolžan

vam in sobratom in mojim predragim dobrotnikom, vsem, ki ste mi pripomogli do vzvišenega cilja in poklica". —

V torek, 26. ob 8. zjutraj so prišli v Port Said, kjer se začne Suéški prekop. Tu so imeli tri ure postanka. „Vse živo je“, pravi, „arabci vpijejo kaker „jesiharji“ in ponujajo svoje čolnice, da nas prepeljejo od velike ladje do suhe zemlje, ladja je namreč prevelika, da bi nas mogla zapeljati h kraju. Večina popotnikov je izstopila. Tudi neki moji sobratje so šli v mesto. Le jaz in dva sobrata smo ostali vse tri ure na ladji. Ni se mi zdelo vredno za tri ure hoditi dolu; morebiti bi tudi ne bilo varno, ker bi se lahko hitro znašel kak nepoklican dacar pri naših stvareh. Saj bi bili tudi drugi bolje storili, ke bi bili na ladji čakali. Lisičje zviti Arabci so jih namreč opeharili; predrago so jim plačali čolne. Kako se češ prepirati ž njim, če te ne razume in ti njega ne!“

Opoldne so zavili v suéški prekop, ki veže sredozemeljsko z erdečim morjem. Ta prekop je mogočen spominik človeške podjetnosti. Več ko tisoč let pred Kristusom so že zasnovali derzni načert predreti zemeljsko zagozdo in tako skrajšati pot iz Evrope v Indijo. Po mnogih poskusih je Ptolomej II. l. 277. ta načert izpeljal. Pozneje so ga neketeri zanemarjali, drugi zopet popravljali, dokler ga ni l. 767 dal Kalif Abu Giaffar el Mamur iz strahu pred sovražnikom razdreti. Veliki Napoleon je začel l. 1798 misliti na obnovitev, za njim še drugi; toda šele 1858 so zopet začeli delo in doveršili je 1869. O njega ogromnosti naj govore številjke. Kanal je dolg 160 km (to bi bilo blizu 40 ur peš hoje), širok je 70—110 m, globok od 9—10. Stal je 480 milijonov mark, ali 576 milijonov kron.

Kljub precejšnji globočini morajo velike ladje le počasi voziti skozi. Ta, v kateri so se vozili misijonarji je potrebovala osemnajst ur. V sredo zjutraj ob 6., t. j. 31., so bili na drugi strani. Po kratkem prestanku so odpluli v Erdeče morje, ki je pokrilo Faraona in njegovo vojsko. Tudi tu so imeli mirno in zabavno vožnjo; samo vročina je bila huda.

„Vi si na Kranjskem niti predstavljati ne morete te vročine. Le hvala Bogu, da ni nihče bolan. Potimo se pa prav pošteno. Še prerok Jona nevem če se je tako, predno so ga v morje vergli, ker ni tel na misijon, kamer mu je Bog ukazal... Imamo vsaki dan dvakrat koncert. Prav čedna godba! Na moj

god (Rajmund, 31. vel. serpana) je bil pa celo bal na ladji. Ne radi mene, ampak radi rojstnega dne holandske kraljice, ki se ga je tudi naša nemška ladija spominjala. Vsa je bila v zastavah in plesalo se je do pozne noči. Seveda mi nismo pomagali“.

Tedaj ne velja vedno naš pregovor: Gdor moliti ne zna, naj se na morje poda. Če ladija ne pleše, bi skoro bolj veljalo: Gdor plesati ne zna, naj se na morje pelja.

V nedeljo t. j. 4. so prišli do mesta Aden in tako zaključili vožnjo po Erdečem morju. Naslednje pismo je pisal že z Indijskega oceana, na praznik Marijinega rojstva. „Praznik je, pa tu na ladiji se ne obhaja. Nedeljo praznujemo. Ob 10. uri ima eden sv. mašo, h kateri pridejo katoličani in tudi nekateri druge vere. . . . Hvala Bogu vožnja je kaj prijetna. Le v ponedeljek in torek (5. in 6.) smo se malo zibali, pa nevarnega ni bilo nič. Maševati nismo mogli, kaker drugače, ker se ne sme v takem slučaju. Gospoda je bolehalo, a mi smo se dobro držali. H kosilu ni bilo družega ko mi. Krožnike smo imeli priterjene, da nam niso ušli. . . . Na ladiji je v službi veliko Kitajcev, ki so zelo postrežljivi. En kitajski tergovec, zelo ljubezniv mož, nas večkrat obišče. Ker govori špansko, se z mojimi španskimi sobrati pogovarja; kar tudi nas mika, nam v latinsko prestavijo“.

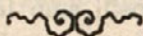
Desetega kimavca so prišli v Kolombo, ki je glavno mesto otoka Cejlon. Ni moderno, pa ima vendar svojo lepoto. Podobno je velikemu vertu. Ilovnate indijanske hišice zakrivajo kokosove paljme, da jih ne vidiš, dokler ne prideš do njih. Te paljme so ondotnim prebivavcem sveta drevesa; sveta, ker imajo od njih dvojno korist. Prinašajo jim mnogo užitnega sadu, poleg tega pa še materjal za pripravljanje tako imenovanega kokosovega olja. V okolici so lepi cimetovi in kavni nasadi.

Ker je bilo precej časa, so tu vsi izstopili in v mesto šli. — „Ljudje so nas kaj začudeno gledali“, piše, „mi pa nje. Večinoma so indijanci, erjave, skoro černe kože in le malo oblečeni. Ponujali so nam svoje kočije, da bi nas peljali v mesto. Imajo namreč dvokolesne, prav lične kočije, ki jih vlečejo ljudje, ne konji. Če se vsedeš v tak voz, teče voznik, kar ga noge nesó; zato pa hoče imeti tudi dobro plačo. Mi se jih nismo

poslužili. Sedli smo raje v električni tramvaj in se odpeljali na misijonsko postajo tako imenovanih oblatov, belo oblečenih menihov. Ti so nas sè svojim škofom zelo ljubeznivo sprejeli. Škof so nas povabili na kosilo, kar smo pa radi pomanjkanja časa morali odkloniti. Prosili smo le za spremljevalca v bolnišnico sester Brezmadežnega spočetja. Tudi te so nas bile zelo vesele. Naenkrat smo imeli polno mizo vsëga, kar so premogle. Ena sestra je prihitela meni nasproti in me pozdravljala na vse mogoče načine. Govorila je špansko, zame res španska vas. Moj tovariš Španec mi je še le pojasnil to izredno prijaznost. Sestra je mislila, da sem njen rojak, da me je na Španskem večkrat videla. Seveda ji nisem mogel priterditi. — Razkazale so nam bolnišnico. Pritlična stavba ima za 500 bolnikov prostora. Obiskali smo vse. Zdelo se nam je, kaker bi bili na svetovni razstavi raznih bolnikov in bolezni. Najbolj usmiljenja vredni so gobavi. Res, počasna smert! Pravi vbožci so tudi indijanski otročiči, ki jih je veliko v bolnišnici. Matere jih na pol mertve prinašajo sestram. Te jih dajo takoj kerstiti. Veliko jih kmalu zleti v nebesa; nekaj jih počasi zopet pride k sebi. — V eni uri smo vse pogledali. Ko so nas sestre zopet malo pogostile, smo se poslovili od njih. Ker je bilo že opoldne, se je večina vernila na ladijo. Dva nemška patra in jaz smo indijanskemu voditelju z veliko težavo dopovedali, naj nas pelje še k nemškemu misijonarju patru Fogel. Z veseljem je pridni indijanec, katoličan, to storil, ko nas je enkrat razumel. Patra misijonarja ni bilo doma, čez pol ure se je imel verniti. Ogledali smo mej tem njegovo postajo. Majhina hišica z lepim vertom kokosovih paljm, lična cerkvice in dve šoli, kateri obiskuje okoli 400 otrok. Komaj smo to ogledali, pa se je vernil. To in ono nam je povedal o misijonskem življenju. Pripovedoval nam je o solzah žalosti in o solzah veselja. Vender mi je rekel: Pater, jaz imam že tu nebesa. In po pravici! Tu vidi človek očitno, kako deluje milost božja. Prehitro je potekel čas, morali smo se verniti na ladijo, ki je imela oditi ob štirih. Ob določenem času je zaigrala godba koračnico in ladija se je začela oddaljevati od mesta. Ker so bili napovedani lepi dnevi, je začela gospoda po ladiji slepe miši loviti. Vsaj meni so se te igre, ki se jih je z veliko vnemo vse vdeleževalo, take zdele“.

Po štirih dneh so se zopet za nekaj ur ustavili v mestu Penangu, malo pred Singapore. „Tu je večinoma že vse kitajsko, znamenje, da moja druga domovina ni več daleč“.

(Dalje prih.).

Iz Egipta.

Tri tjedne zaporedoma so se obhajale letos v Kahiri v cerkvi sv. Jožefa kot priprava na velidonočne praznike duhovne vaje in sicer od 12. do 19. marcija za francosko, od 19. do 26. za slovensko in od 26. marcija do 2. aprilja za italijansko naselbino.

Slovenke so prihajale vsak dan v povoljnem številu h govorom; društvenice so lepo prepevale, g. organist Pinni, je spremljal petje na harmoniju; zadosti obilna je bila tudi vdeležba pri skupnem sv. obhajilu mej sv. mašo 4. nedeljo v postu.

Dasi je Kahira velika in obširna, in mnoge Slovenke služijo daleč od cerkve sv. Jožefa, ne toliko pri katoličanih, kolikor pri judih, gerkih, mohamedanih in protestantih, so se vendar potrudile, da so bile pri duhovnih vajah, nekatere vsak dan, druge pa večkrat mej tjeonom.

Kedor ve, kako težko je mnogim mej tjeonom iti v cerkev, posebno ker mnoge družine takim pobožnostim nikakor niso naklonjene, ta bo cenil in čislal gorečnost verlih Slovenek za duhovne vaje. Bog, kateri ne ostane nič dolžan, bo tudi obilno poplačal njih trud za njegovo čast in skerb za lastno zveličanje. Največje plačilo na tem svetu prejmejo od Boga v tem, da jih obvaruje na pravi poti, da so spoštovane od poštenih ljudi, da so v tolažbo in pomoč svojim domačim. Resnica je, da dekle, ki služi v mestu, pa opravlja zvesto svoje dolžnosti do Boga in se ne vstraši vsake zbadljive besede, tudi ne nasprotovanja nevernih gospodarjev, ketera so, bi rekel, vsak dan na versti, da taka dekle živi res vzgledno kerščansko; da, čuditi se je, kako more zmagovati toliko nevarnosti, ki jo obdajajo od vseh strani, Nad takimi junakinjami se še vedno izpolnjuje beseda Zveličarjeva: „Nihče jih ne bo odtergal od mene“.

Tudi ljudje, ki sami niso posebno verni, vendar cenijo in iščejo pred vsem tiste Slovenke za službo, od katerih vedo, da izpolnjujejo svoje kerščanske dolžnosti. O tem sem se že dostikrat sam prepričal. Večkrat me pridejo gospodje in gospe vprašat za služabnice in vselej pristavijo: „hočem pošteno, pametno, zanesljivo, ne pa tistih ničemernih“; da, včasih pravijo kar naravnost „rad bi dobil v službo eno tistih, ki hodijo ob 7. k službi božji“. In ravno te so navadno vedno v službi, ker so gospodarji ž njimi zelo zadovoljni. Saj so nekatere že dolgo versto let pri isti družini. Družina takim zaupa popolnoma. Če gospoda po leti več mesecev v Evropo odpotuje, jim izroči v oskerbovanje vso hišo. Da, mnoge družine kar ne morejo biti brez svojih dobrih slovenskih služabnic. Ne redkokrat se zgodi, ako se po več letih vernejo domov, da pridejo gospodarji po nje, ali jim pa denar pošljejo za vožnjo, da bi se zopet vernile k njim. To je pač lep dokaz, kako so spoštovane dobre Slovenke pri gospodi.

Kako so doma stariši veseli, koliko tolažbo imajo, kedar slišijo le lepe reči o svoji hčeri v Egiptu, ko prejemajo pomoč od nje, da poplačajo dolgove, ali si kupijo sveta, sezidajo ali popravijo hišo! Koliko se jih verne poštenih domov z lepim zaslužkom in stopijo doma v sv. zakon! Resnica je to in povsod po Goriškem je znano, kako marsketera družina si je opomogla, ker je imela ali še ima v Egiptu hčer, ki je ostala tu na pravi kerščanski poti. To jim bodi povedano v čast in zato, da bi se vse Slovenke tukaj ravnale po njih vzgledu.

S tem pa nikaker ne vabim Slovencek iz domovine, ne, saj sem že sam dostikrat svaril in še svarim pred nepotrebnim in lahkomišljenim izseljevanjem; zakaj, kedar je že namen slab pri tej takovažni zadevi, potem se ni čuditi, da so slabi tudi nasledki. Katera gre n. pr. proti volji svojih starižev, brez resnične potrebe, morebiti sè skritim namenom, da bo v Egiptu živela prosto po svoji volji, o taki se pač ne more pričakovati nič dobrega; ona ne bo v čast in pomoč svojim starišem, pač pa v sramoto in žalost. Ali, ker se je že velikokrat pisalo, kako se Slovenke v Egiptu zgublajo, je bilo treba povdariti, da naj se pri tem ne pozabi, da so mnoge ostale ves čas svojega bivanja v Egiptu poštene in vzgledne v vsakem oziru; seveda tiste, ketere so zveste ostale Bogu in svoje dolžnosti

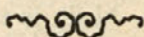
do njega stanovitno izpolnjevale. Zato naj bo prva skerb starišev v domovini, da bodo njih hčere v Egiptu izpolnjevale svoje kerščanske dolžnosti. Če hočejo same sebi in domačim dobro, naj si vzamejo za zgled svoje poštene in verne rojakinje. Potem se ne bo nobena kesala prepozno, in ne bo treba starišem žalovati po izgubljenih hčerah.

Naj dostavim v svarilo še ta resnični zgled. Pred leti je zapustila mlada Slovenka svojo domovino in šla služiti v Egipt. Stariši so ji branili, ker so vedeli, kako nevarna ji lahko postane ta dežela. Ona je pa silila in silila, naj jo pusté, da si bo kaj prislužila; obetala jim je, da bo vedno poštena in da jim bo pošiljala pomoč. Stariši so se vdali in dovolili iti ter ji naročali, kako naj živi v Egiptu, da bo srečna ona in stariši ž njo. Mlada Slovenka je vse obljubila. Prišla je v Aleksandrijo. Tam je dobila službo pri imenitni družini. Pridno je delala, varčna je bila, dobra in poštena; pa le nekaj časa! Prišla je nad njo skušnjava in padla je globoko. — V nedeljo popoldne, ko je bila prosta, je zašla mej nevarne ljudi; seznanila se je z nekim mladeničem — in od tistega časa je bila vsa spremenjena. Pozabila je na svoje stariše in njih nauke, pozabila na svoje obljube, tudi na molitev, na službo božjo, na Boga. — Posledica grešnega znanja se je kmalu pokazala — porodila je hčerko. Zapeljivec ji je prej obetal zakon — a potem jo je pustil. Ona, namesto da bi se vsaj zdaj vernila na pravo pot, je začela živeti huje ko poprej. Postala je očitna grešnica in bila nekaj let mnogim v pohujšanje. Toda grešno življenje ne traja dolgo; tudi ona se je ž njim uničila. Nekega jutra me pokliče neki mož, da naj grem hitro previdet umirajočo avstrijanko. Takoj sem šel ž njim in našel sem jo v tako žalostnem stanu, da me je bila groza. V silno siromaški koči je ležala umirajoča na tleh, brez zavesti, komaj pokrita z malo cunjami, zraven nje je sedela triletna hčerka. Nobene besede ni bilo mogoče spraviti iz nje; njen obraz je bil grozovit. Hotel sem jo prepeljati v bolnišnico; šel sem iskat voz, ali ko sem se vernil — je bila vbožica že mrtva — komaj 30 let stara! Nezvesta obljubam, ki jih je storila starišem, je postala nezvesta tudi Bogu. Nesrečna, zapuščena od vseh v svoji smertni bolezni, je nesrečna morda tudi v večnosti; zakaj kakeršno

življenje taka smert! Kar kedo seje, to bo tudi žel; kedor seje v mesu, ta bo od mesa tudi žel — večno pogubljenje!

Kahira, 9. aprila 1911.

P. Benigen.

Bl. Bernardin Feljterski.

P. B.

XI. Poglavlje.

Bl. Bernardina prvi „mont“; misli blaženega o „montih“.

(Konec).

Bernardin je imel to modrost. V boju zoper oderuštvo, vporablja zakone političnega gospodarstva sè spretnostjo in serčnostjo, vredno najlepše hvale. — Denar je bil redek; treba ga je bilo nakopičiti (mons!). Ljudje so ga skerbno zapirali, treba je bilo zaupanje vzbuditi in spraviti ga na dan. Kak posameznik je imel izključno pravico banke, pa jo je zlorabil; treba mu je dati tekmeča, vstanoviti javno banko, z velikim zakladom denarja, kjer ga bo lahko vsakedo dobil v potrebi, ne le ljudje srednjih verst, mariveč tudi bogatini za svoja podjetja.

To početje, po gospodarskih zakonih modro vrejeno, mora zatrei oderuštvo; zdatniše bo kaker državne in cerkvene postave. Tako je mislil Bernardin.

Naš blaženi ni namerjal le malenkostne dobrodelne naprave, kaker njegovi sobratje, ampak njegovi „monti“ naj bi postali veliki denarni zavodi, kjer bi se dobila tudi večja poštena posojila. Dobro opazko je napravil Guslino: „Vprašanje „montov“ je težko in vsi ga prav ne umejo. Imeti more kedo veliko serce, ali brez velike razumnosti. Bl. Bernardin je po svojem duhu in svoji učenosti daleč presegal svoje brate. Ti so, iz sočutja do vbogih, hoteli le majhino dobro delo vsmiljenja storiti. On pa je gledal vse z višjega in širjega stališča. Ne le Italija, celi svet se mu je v serce vsmilil.“

V začetku je bil „mont“ namenjen seveda le srednjim verstam premožnih. Dokler je bila glavnicca majhina, je imelo posojilo določeno mejo, ketere se ni smelo prestopiti. Tudi je

bilo predpisano, da se mora pred vsemi vstreči siromakom. Najprej kmetu z dežele, da se bo lahko vernil domov in da ne bo preveč časa zgubil, in potem meščanu. — S posojilom se je pomagalo.

Bilo jih je pa mnogo, ki jih je terlo skrajno vboštvo. Tem je bilo nemogoče dobiti posojilo, ker se je dajalo le na zastave. Miloščina edina jim je mogla pomagati. Ali niso „montje“ nič storili v pomoč teh nesrečnih? V začetku brez dvojbe ne; zakaj dolžnost miloščine zadeva le bogatine, in v začetku „montje“ niso bili bogati. In ker je bil kapital namenjen le za posojila, tudi pravice niso imeli miloščino dajati. Pa ta čas ni dolgo trajal.

Bernardin je hotel porabiti „monte“ tudi za dela ljubezni. Ako je v začetku, dokler so bili na kapitalu še šibki, to bilo nemogoče, pa vidimo pozneje, da imajo bogati „monti“ vse polno dobrodelnih predpisov. Določilo se je n. pr. da se mora, ako se niso zglasili lastniki ob določenem roku, ves prebitek prodanih zastav razdeliti mej vboge. Storili so tako tudi s prebitkom dohodkov, potem ko so stroške pokrili; le malo izposojevavcev je namreč nazaj zahtevalo svoj del obrestnega prebitka. — Posojila majhnih zneskov so bila brezobrestna. Tako v začetku, ko so bili viri še pičli. Pozneje, ko so kapitali narastli, so tudi brezobrestna bila večja. Za Rim je papež Klement VIII. določil trideset skudov (161 lir).

Nekaj posebnega pa je, da so prvo znatnišo miloščino „montje“ darovali v plačilo za lepo čednostno življenje vbožnih deklet. — 16. marca 1534, trideset let po smerti Bernardinovi, je beneški dože izdal odlok in ž njim pooblastil padovski „mont“, da sme dote dajati dekletom rokodelcev, ketere to sè svojim lepim vedenjem zaslužijo. Dote pa (tedaj) ni imela presegati deset zlatov (160 lir). Odlok, dne 9. jan. 1592, pa je dovolil tudi meščanskim hčeram doto, ki sme doseči petdeset zlatov; za hčere rokodelcev pet in dvajset zlatov. Ali dote naj se da vsako leto le edni meščanski hčeri in dvema rokodelčevskima. — 12. aprilja 1578 je pooblastil neki odlok beneškega doža padovski „mont“, da sme zahtevati pet od sto obresti pri vsakem posojilu, ki presega štiri lire, da se bo moglo deliti iz prebitkov vbogim temveč miloščine. Dovoljenje se je dalo le za dvajset let. Ali teh vrat, enkrat odprtih, niso imeli več

zapreti. Celi svet je umel, da se v prid vbogih smejo zahtevati obresti. Zakaj, ko so se „montje“ povzdignili in so posojila znašala že na milijone, bi bilo zadostovalo le dve od sto obresti v pokritje stroškov. Ali edino le zato, da so mogli tem več miloščine deliti, so zahtevali pet od sto.

Naposled je „montom“ na pomoč priskočila še kerščanska radodarnost z lepimi denarji. Tako je l. 1627 v Bolonji zapustil gospod Torfanini vse svoje premoženje „montu“, da bise od obresti dajale dekletom dote; in sicer šest sto lir edna dota. Pogoji pa so bili: 1) da je zakonskih, bolonjskih starišev, 2) lepega vedenja ona in stariši, 3) da prinese spričevalo župnika o prejemanju sv. zakramentov in 4) dokaz vbožnosti, 5) da stopi v zakon, ali pa v red z vednimi obljubami.

Tako so si „montje“ prizadevali mej ljudstvom vpeljati pošteno življenje. Mnogi premožniši stariši v Florenciji, Luki, Sijeni in drugod so pa sami preskerbeli doto svojim hčeram; izročili so pri rojstvu sto skudov „montu“ s pogojem, da se tisoč skudov osemnajstletni izplača. Ako hči prej vmerje, ostane tistih sto skudov „montu“. Pri vlogi dve sto skudov dobi hči dve tisoči skudov. Na ta način so „montje“ pripravili pot k zavarovalnicam.

Zgled dot ubožnim dekletom je odperl vrata tudi k drugim delom vsmiljenja.

Da naj služijo posojila v boljšanje šeg, to je bila misel vseh ustanoviteljev „montov“. V začetku je bila ta misel le prav kratko z neketerimi besedami omenjena. Tako v perudžijskih vstanovah v drugem členu: „Nikomere se ne bo posodilo, da bi se ne zahtevala prisega, da bo znesek obrnjen v pošteno porabo in za resnično potrebo. Odbilo se bo, ke bi imelo služiti v slabo ali za kakšno nepotrebno reč.“ Vender je skušnja pokazala, da se ni zanesti na vsako prisego. Vstave so zato podrobniše predpisale način poizvødbe, je li posojilo potrebno in bo li prav obrnjeno.

5. O upravi in oskerbovanju. Pri upravi je imel skoraj vsak „mont“ kaj posebnega, vender nekaj skupnega najdemo povsod.

Vodstvo „monta“ je bilo v rokah več urèdnikov; imenitniši so bili konservator, depositarius in notarius. — Konservator je sprejemal zastavljene reči, pazil na nje in jih zopet

vračal. Depositarius ali blagajničar je izplačeval in sprejemal denar. Notarius je vodil knjige, v koliker nista tega delala prva dva sama. Pri večjih „montih“ so bili še pomočniki. Mantovski je vodilo dvanajst mož: štirje redovniki, dva ple-miča, dva tergovca in dva meščana. Redovniki so bili dosmertno, lajiki le na dve leti izvoljeni. — V neketerih krajih so bile uredniške službe dedne. Tu in tam je vodstvo bila prava bratovščina, ki je združevala pristaše raznih strank in je torej več ali menj blagodejno vplivala, blizu kaker tretji red.

Nad urednike so bili postavljeni pregledniki (reveditori): ti so imeli vestno pregledovati knjige.

6. O s k e r b o v a n j e. Tudi tu nahajamo različnost. Skupno pri vseh je bilo določeno, dati posojilo le potrebnim za dovoljene namene. — Zastavo, ki jo je kedo prinesel, je cenil „stimatore“. Cenila se je navadno edno tretjino nižje.

Ko je bila zastava cenjena, je konservator napravil listek (polizza), kjer je stalo ime, zastava in posojilni znesek. Posodilo se je navadno na šest do dvanajst mesecev.

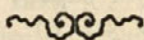
Ako je lastnik hotel v tem času svojo zastavo nazaj imeti, je šel k depozitarju, plačal glavnico in obresti, in na to dobil zastavo. Ako lastnik ni prišel v določenem roku, se je zastava prodala na dražbi. S ceno si je „mont“ plačal glavnico in obresti, ostanek pa je vročil lastniku. Iz tega se vidi da „mont“ ni iskal neopravičenega dobička.

Poslednja misel popolne organizacije „montov“ je bila, postaviti vodstvo pod cerkveno in posvetno oblast. Mešani značaj „montov“ je zahteval to zvezo posvetne in cerkvene oblasti. Kako izključiti redovnike, ki so jih ne le iznašli, ampak tudi vstanavljali? Ne najdemo pa vstanoviteljev v vodstvu „montov“, bodisi iz skromnosti, bodisi ker niso na tistem kraju prebivali, in so jih zato bolj domači duhovniki nadomestovali.

Vstanovitev „monta“ je bila združena s cerkveno slovesnostjo. Vsak „mont“ je imel svoje bandero, neketeri so imeli celo lastno kapelico (v istem poslopju). V nji so se zbirali pri shodih. Pač niso mogli tesneje zediniti časnega in duhovnega.

Da bi v vodstvu „monta“ bili duhovniki, ni potrebno. Najberž pa v začetku lajiki ne bi bili imeli serčnosti vreči se v vodo, ako jim ne bi bili duhovniki zgleda dali.

Naposled v velikih mestih ni zadostoval en sam „mont“; večkrat je bilo treba vstanoviti podružnico ali celo njih več. Tedaj pa tudi prvotne vstave niso več zadostovale. Končno in popolno obliko, ki se bo odslej ohranila vedno, je dala „montom“ še le skušnja več stoletji.

Iz mariborske skupščine 3. reda sv. Frančiška.

(Dálje.)

V naslednjem nadaljevanju poročila o organizaciji III. reda v farnih podružnicah pomenijo števila, kakor prej: I. ravnatelja, ki je vedno dotični gospod župnik za moške in ženske, II. pomeni predstojnika, oziroma predstojnico, III. namestnika in namestnico, IV. svetovavce in svetovavke.

Organizacija se je nadalje zveršila v naslednjih župnijah:
Sv. Martin pri Vurbergu, 1. V. 1910.

I. Anton Lajšič, župnik. — II. Janez Hauptmann, posestnik v Zg. Dupleku h. št. 64. — III. Jurij Ornig, samec-ofer v Sp. Dupleku h. št. 27. — IV. (Vsled malega števila udov se služba svetovavcev ni oddala). — II. Marija Škofič, kmetica v Zg. Dupleku h. št. 16. — III. Barbara Klemenčič, posestnica pri Sv. Martinu h. št. 3. — IV. 1: za Sv. Martin in Dvorjane: Marija Ramuta, km. hči pri Sv. Martinu h. št. 14. — 2: za Sp. Duplek in Dupleški verh: Elizabeta Toplak, samica posestnica v Sp. Dupleku h. št. 92. — 3: za Zg. Duplek, Žitečko ves, Paverško vas in Pečice: Johana Najglič, km. hči v Žitečki vesi h. št. 68. — 4: za Ciglence in Spodnjo Koreno: Barbara Stingel, žel. hči v Ciglenah h. št. 22.

Studenice, 8. V. 1910. *)

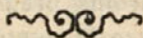
*) Ker je to prva kanonično vstanovljena podružnica, naj bo dostavljen tu vvod dotične listine:

Lecturis salutem!

Listina

o kanonični ustanovitvi podružnice III. reda sv. Frančiška v Studenicah po vč. P. Filipu Ben. Perc ravnatelju in vizitatorju III. reda frančiškanske skupščine v Mariboru.

I. Jožef Čede, župnik v Studenicah. — II. Janez Jurančič, kmet, Modraže 44. — III. Jožef Kotnik, km. mladenič, Globoko 16. — IV. 1: za terg Studenice: Franc Pirš, hlapec v samostanu. — 2: za Brezje: Anton Kodrič, kmet, Brezje 10. — 3: za Hrastovec: Mihael Jan, krojač, Hrastovec 48. — 4: za Modraže: Jožef Prešern, kmet in župan, Globoko 10. — II. Marija Kodrič, kmetica, Brezje 10. — III. Anionija Pšeničnik, km. dekle, Globoko 3. — IV. 1: za terg Studenice: Ana Brumec, posestnica, Studenice 48. — 2: za Brezje: Helena Potočnik, posestnica, Brezje 18. — 3: za Hrastovec: Antonija Fuchs, kmetica, Hrastovec 63. — 4: za Modraže: Marija Turin, kmetica, Globoko 115. — Namestnice zlasti za dekleta: 1: za terg Studenice: Jožefa Kolander, zaseb., Studenice 44. — 2: za Brezje: Frančiška Kitek, dekle, Brezje 6. — 3: za Hrastovec: Marija Gabrijan, zaseb., Hrastovec 46. — 4: za Modraže: Tezija Kotnik, dekle, Globoko 16. (Dalje prih.)

Ko je III. red v župni cerkvi Sv. Treh kraljev v Studenicah že obstajal nad sedem let in je tekom teh let število tn vnetost tretjerednih bratov in sester dokaj narastla, tako, da se je redovno vodilo povsem lepo izpolnjevalo. kekor se je videlo iz ugodno izpalih peterih vizitacij, dovolil je na prošnjo kn.-šk. župnega urada preč. frančiškanski provincijalat v Ljubljani z dopisom 20. aprila 1910. št. 469 in preč. kn.-šk konzistorij v Mariboru 26. aprila 1910 št. 2037, da se v tej župniji kanonično ustanovi podružnica III. reda po podpisanim vizitatorju.

Dne 8. maja na šesto nedeljo po veliki noči, tedaj, ob priliki redovne vizitacije, ko je v jutro pristopilo 182 vernikov, večinoma tretjerednih bratov in sestrá k sv. obhajilu, sem nižje podpisani P. Filip Ben. Perc, vizitator III. reda, pestavno pooblaščen po predpisanem obredu izvršil imenovano ustanovitev te prve tretjeredne podružnice, spadajoče k mariborski frančiškanski skupščini in sem jo izročil in priporočil posebnemu vednemu varstvu in priprošnji sv. čudodelnika sv. Antona Pad., ki se v tej cerkvi že stoletja sem na posebnem oltarju časti in na pomoč kliče.

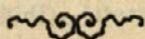
Po nagovoru je podpisani imenoval in spopolnil dve leti že obstoječo provizorično moško in žensko predstojništvo, ter ga poterdil za dobo nadaljnjih treh let, pa tako, da se lahko, ako bi okoliščine in razvoj podružnice zahtevale, z vedenjem in odobrenjem podpisanega vizitatorju izpopolni, kakor bi to zahteval procvit redovne občine. Te službe veljajo do vizitacije 1913.

Iz Beljaka.

26. aprila t. l. je bilo v tukajšnjem frančiškanskem samostanu mikavno posvetovanje, kako bi se dal III. red sv. Frančiška vzdigniti, okrepčati in razširiti. Vdeležili so se razun kakih 60 duhovnikov, med njimi beljaški prošt in več dekanov, tudi novi kerški knezoškof Baltazar Kaltner. Razgovor je bil jako živahen in navdušenje za delo v III. redu tako, da pričakujemo največih uspehov in sadov za kerščansko življenje. Naš preč. knezoškof so z gorečnostjo in ponosom povdarjali, da si štejejo v posebno čast, biti ud III. reda, od katerega pričakujejo prenovitev sveta v Kristusu. Da bo pa sv. stvar splošno vspevala, je neobhodno potrebno, da se ljudje sploh ogrejejo za njo. Učimo se od nasprotnika, ki neumorno seje ljuljko mej pšenico. Tretjerednik naj dela po apostolskem zgledu za razširjenje svojega reda; kedor pa še ni v redu, naj ne zamudi zlatega časa vstopa. V ta namen bo zadnjo nedeljo meseca junija ob dveh popoldne v frančiškanski cerkvi v Beljaku po sv. blagoslovu zopet slavnost sprejetja novih udov. Za Slovence bo nagovor in sprejetje slovensko. Snidimo se ta dan stari in novi udje v prav velikem številu k slavnosti, in pokažimo, da bijejo naša serca za resnico, za čednosti, za ljubezen do Boga! Pokažimo, da je narod slovenski veren, da je v njem še ona silna moč, ki zna premagati meso, ki se ne boji strahopetno malenkostne žertve udeležbe. Blagoslov ne bo izostal. Prihitite tedaj, z velikim veseljem Vas pričakujemo beljaški Slovenci in vsi udje III. reda. Zjedinite se z nami v ljubezni do serafinskega očeta Frančiška pri delu v vinogradu Gospodovem. „Poklicanih je dosti, ali malo je izvoljenih“ pravi Zveličar. Pokažite, da se tudi vi štejete mej tisto malo čredo, ki je zaničevana od sveta, pa izvoljena od Večnega.

Na gotovo svidenje tedaj v nedeljo dne 25. junija ob dveh popoldne v frančiškanski cerkvi.

Niko Karner.

Drobfinice

iz pridig serafinskega cerkvenega učenika sv. Bonaventure.

P. H. R.

„Kedor hoče najti Gospoda, ga najde na križu: in zato, kedor zapusti križ, zapusti tudi Gospoda; in kedor hrepeni po križu in po Gospodu, ga tam najde; ne najde ga pa praznega, temuč z viri milosti“. (De S. Andr. s. I.).

„Mej nami ni nobenega, kateri, ke bi imel ljubljenega prijatelja v daljnih krajih, kaker n. pr. onkraj morja, ne bi radostno prejel poročnika, ki bi mu kaj dobrega o tistem prijatelju povedal.

Božja beseda je poročnik, kateri nam poroča o najboljem našem prijatelju, Jezusu Kristusu. Sprejeti moramo torej veselo tega poročnika“. (De S. Barthol.).

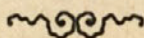
„Gdor Boga častí, samo on bo česčen in slavljen; ali Boga edino ponižni časté; torej bodo slavljeni samo ponižni“. (De S. P. N. Fran. s. II.).

„Odvetnik, kateri ima v rokah dobro pravdo, gre veselo pred sodnika, ker ve, da bo dobro odgovarjal na vprašanja; tako veselo gre tudi pravični pred najvišjega Sodnika“. (De eodem s. IV.).

„Vsaki človek mora biti prepričan, dn ima vsak bližnji kako milost skrivno ali javno, zavoljo ketere ga mora ceniti bolj ko sebe“. (De eodem s. V.).

„Vsak človek pozna bolje svoje slabosti ko slabosti drugih“. (Ibidem).

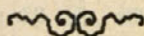
„Ako gdo ne more drugih učiti z besedo ali pa spodbujati z dobrim zgledom, naj moli“. (Ibidem).

Priporočilo v molitev.

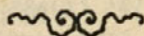
V pobožno molitev se priporočajo: rajni b. Romuald Šink, klerik 1. reda sv. Frančiška, dober in nadarjen mladenič, † v 23. letu svojega življenja na Brezju 28. aprila t. l.; rajni b. Pacifik Papler, klerik 1. reda sv. Frančiška, prav tako dober in nadarjen, † svojem 22. letu v Kamniku 23. maja t. l.; rajni b. Elija Kimovec, lajik 1. reda sv. Frančiška, † v svojem 71. letu v Novem mestu 27. maja t. l.; rajni udje III. reda skupščine goriške: Apolonije (Humilijana) Janež iz Zatomine, Ana (Frančiška) Breščak iz Gorice, Marija (Terezija) Erzetič iz Kožbane.

Na dalje se priporoča: A. B., da bi ji Bog po kraljici majniški in priprošnji sv. Antona dodelil prostor, katerega pričakuje v svoji službi; neka tretjerednica priporoča v molitev svojega moža, da bi prejel milost spreobrnjenja, dalje da se ji krivična obtožba pravično reši, tudi za zdravje in vredno prejetje sv. Rešnjega Telesa in da ji Bog ne odtegne vsakdanjega kruha; neki mladenič za spreobrnjenje; neka bolna oseba iz Ribnice na Štajerskem za zdravje in dušni mir.

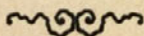
Zahvalo za vslišano molitev

naznanja A. B. za pomoč božjo v vojski mej uslužbenci za versko stvar; P. J. za ozdravljenje; neki g. župnik, ki je bil v skerheb, da se bo neka za celo župnijo zelo važna zadeva zopet ponesrečila ter se je zatekel za pomoč k Materi božji in sv. Antonu Padovanskemu z devetdnevnic, se zahvaljuje iskreno, ker je bila vsa tista reč nato srečno rešena, bolje celo, kakor je sam pričakoval.

Za kitajski misijon

je poslal k nam: Anton Presker v Prelaskem (p. Podčetertek): 10 K; dr. Anton Zdešar: 5 K za kit. otroke (pomotoma izpuščeno v 2. zv.).

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1911.

Mesec junij ali rožnik.

1. četrtek: osmina vnebohoda Kristusovega; bl. Jakob Strepar, šk. 1. r.
2. petek: bl. Baptista Varani, d. 2. r.; sv. Marcellin, Peter in Erasm, m.
3. sobota binškoštna, post: bl. Andrej Hispeljski, sp. 1. r.

4. nedelja, binškoštna: sv. Frančišek Karáčolo, sp. P. O. V. O.
5. pondeljek, binškoštni: bl. Parafik Čeredanski, sp. 1. r.
6. torek, binškoštni: sv. Norbert, šk.
7. sreda binškoštna, kvaterna: bl. Štefan in tov. m. 1. r.
8. četrtek, binškoštni: sv. Marija Magd. Paciška, d.; bl. Jernej Puči, sp. 1. r.
9. petek, kvaterni: sv. Pavelj Kriški, sp.; sv. Primož in Felicijan, m.
10. sobota, kvaterna: bl. Jolenta, vd. 2. r.; sv. Margareta, kraljica.

11. nedelja: sv. Trojica, sv. Barnaba, ap. P. O., V. O. P. O.
12. pondeljek: bl. Gvidon, sp. 1. r.; sv. Basilid in tov. m.
13. torek: sv. Anton Padovanski, sp. 1. r., P. O.
14. sreda: sv. Bazilij, šk. c. uč.
15. četrtek: presv. Rešnje Te-
lo; sv. Janez od sv. Fakunda,
sp. P. O. V. O.
16. petek: bl. devica Marija od po-
moči.
17. sobota: sv. Bonifacij, šk. m.

18. nedelja, 2. po bink.: sv. Avgu-
štin Kenterberijski, šk.
19. pondeljek: bl. Mihelina, vd. 3. r.;
sv. Gervazlj in Protazij, m.
20. torek: osmina sv. Antona Pado-
vanskega; sv. Siljverij, p. m.
21. sreda: sv. Alojzij Goncaga, sp.
22. četrtek: osmina presv. R. T.; sv.
Pavlin, škof.
23. petek: presv. Serce Jezusovo.
P. O. V. O.
24. sobota: rojstvo sv. Janeza Kerst-
nika. P. O.

25. nedelja, 3. po bink.: prikazanje
in kronanje Matere božje na Sveti
Gori pri Gorici; sv. Viljem, op.
26. pondeljek: sv. Janez in Pavelj, m.
27. torek: bl. Benvenut Evgubijski,
sp. 1. r.
28. sreda, post: sv. Leon II. papež.
29. četrtek: sv. Peter in Pavelj,
ap. P. O. V. O.
30. petek: Spomin sv. Pavlja, ap.

Opomba: P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse v cerkvah treh re-
dov sv. Frančiška; P. O. pomeni popolnoma odpustek za ude 3. in 1. in 2. reda.
V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnoma odpustkom za 1. 2. in 3. red.